

1

ASHLEY DESCOPERĂ CUM ARATĂ ALB ȘI NEGRU CU VERDE PESTE TOT

ASHLEY SPENCER ÎȘI NETEZI PLIURILE MĂRUNTE ALE FUSTEI SALE Proenza Schouler cu dungi albe și negre, își încrucieșă picioarele bronzate cu spray-ul și tonifiate cu exerciții yoga de întreținere, și își spuse că totul o să fie OK. Chiar dacă mai era exact o lună până împlinea super încântătoarea vârstă de treisprezece ani, iar mama ei abia acum aranjase o întâlnire cu organizatoarea de petreceri, totul avea să iasă *foarte* bine.

Persoana în chestiune era Mona Mazur, cea mai șic, mai plină de imaginație și, firește, cea mai scumpă organizatoare de petreceri de pe Coasta de Vest; ea se ocupase de petrecerile copiilor oricui era cineva, de la tripletele Chadwick (ficele faimosului cântăreț) până la diversele progenituri multirasiale adoptate de stururi de cinema ca Barton Flick și Organza Belle, ca să nu mai spunem de impresionanta sărbătorire a celei de-a șaptea aniversări, în Vegas, pentru băiețelul unui magician celebru. Cu alte cuvinte, pe Mona merita s-o aștepți (iar Ashley și cu mama ei așteptau deja de aproape o oră), chiar dacă asta însemna să se facă totul în ultima clipă.

Un alt motiv pentru care Ashley se simțea bine așteptând-o pe Mona: biroul ei emana stil din toate canapelele. Sediul Monei era o vilă victoriană verde-pal din Nob Hill, cu o grădină terasată în stil francezesc în față și cu o autentică lampă de gaz luminând ușa de la intrare. Înăuntru, stând cu mama ei pe o sofa *toile-de-Jouy*¹, Ashley nu-și putea crede ochilor. Totul, de la plăcile pardoselii și mobilier, până la draperiile de mătase, la covorul mișos din blană de oaie de sub picioarele lor și la tapetul în relief de pe pereți, era în alb și negru. Chiar și cățeei Monei, doi pudeli minia-turali pe nume Dorothy și Draper, se înscriau în tema generală: Dorothy era albă ca zăpada, Draper era negru-lucios, și amândoi purtau câte o zgardă ecosez.

Ashley se bucura că-și schimbase uniforma după o zi lungă și grea – ei bine, o zi scurtă, destul de obiș-nuită, de fapt, dacă era să fie absolut sinceră – de la Școala Domnișoarei Gamble, școala exclusiv de fete unde ea și clica ei, Ashleys, făceau legea pe holurile de lemn lustruit și domneau peste clasa a șaptea.

Își pusese fusta cea nouă și un pulover pufos de caș-mir negru, hotărându-se în ultima clipă la o pereche de balerini Miu Miu împodobiți cu pietre – satin negru cu niște cristale mari, trapezoidale. Iar acum, ca prin voia sorții sau a karmei sau a uneia dintre chestiile alea hippie la care tatălui ei îi plăcea să reflecteze după ce se întorcea de la vreun alt ashram, hainele ei se potriveau cu schema de culori a livingului organizatoarei

¹ Țesătură de bumbac sau de in, cu imprimeuri monocromatiche pe un fundal pastel (n. tr.).

de petreceri. Era inevitabil: Ashley Spencer și Mona Mazur aveau să fie în perfectă armonie.

– Crezi că-i într-adevăr așa cum pare? șopti Matilda, mama lui Ashley, când Mona în sfârșit le ură bun venit, ținându-le mâinile pe neteda întindere a dalelor albe și negre pentru a lua unul dintre albumele petrecerilor pentru cei bogați și fabuloși, ca să le arate ce era în stare să facă ea.

Ashley dădu din cap, fascinată, răsucindu-și prin-tre degete o șuviță din părul-i lung, auriu. Mona era fermecătoare ca o divă de pe afișele anilor cincizeci, cu părul ei negru-corb prins cu un fileu de dantelă și cu tenul ei palid aproape străveziu. Arăta ca o femeie fatală dintr-un film alb-negru, tipul de damă care avea un pistol în poșeta ei din piele de crocodil.

– Ar trebui să porți și *tu* un fileu, sugeră Ashley, dar Matilda se mulțumi să râdă.

Ce-avea mama ei săptămâna asta? Ca și Mona, Matilda era palidă, dar nu într-un mod sănătos, ca o gheishă pudrată, ci mai degrabă ștearsă și secătuită de culoare.

Matilda își strânsese părul lung și blond într-o codiță dreaptă și, dacă Ashley n-ar fi făcut o criză de nervi când se urcau în noul lor Porsche Cayenne de culoarea bronzului, mama ei chiar ar fi stat aici, în clipa asta, purtând șosete și papuci de stradă cu talpă de plută.

Noroc că exista o pereche de pantofi moi Tod's, fără toc, sub scaunul din față, pentru că Matilda spusese că e prea obosită ca să se întoarcă să se schimbe. Mama lui Ashley era una dintre acele femei frumoase, dar deloc înfumurate, care rareori făceau shopping sau se îmbrăcau după ultima modă. Dacă era presată,

puteai fi sigur că Matilda avea să poarte ceva simplu, dar elegant: vara, în bej, iarna, velur de culoarea unului, și bijuterii discrete tot timpul anului.

Dar de obicei rămânea fidelă garderobei cu modele expirate de zece ani – încă mai purta tricourile J. Crew, în dungii și cu guler, din colegiu, dar cu papucii de plută mersese prea departe. Ashley se temuse că Mona Mazur va arunca o singură privire la încălțările alea confortabile și le va închide ușa în nas.

– Așa, zise Mona, țocăind înapoi în cameră și aranjând albumul cu coperte negre pe măsuța de cafea, înaintea lor. Pot să vă ofer niște ceai, doamnă Spencer?

– Ar fi minunat. Matilda trase de gulerul puloverului ei crem de parcă ar fi strâns-o de gât. Nu prea mă simt... sută la sută bine, în clipa de față.

– Mușețel, atunci? sugeră Mona, fluturând două degete în aer.

Imediat, una dintre asistentele ei cu ochi inocenți se materializă să-i primească ordinele.

Ashley răsfoi paginile de plastic ale albumului, trecând cu privirea lacomă peste fiecare fotografie a bazarurilor în stil marocan, a pădurilor artificial hibernală și a reproducerilor sălii de bal din *Titanic*. Era grozav să te inspire din petrecerile altora, dar pentru a ei, Ashley voia ceva unic. Ceva mai mare și mai bun. La urma urmelor, ea era Ashley Spencer – cea mai invidiată fată de doisprezece ani din San Francisco. Trebuia să aibă cea mai super drăguță petrecere de treisprezece ani din toate.

Și avea și alte motive pentru a-și dori ca petrecerea ei să fie una pe care să n-o uite nimeni din Zona Golfului vreodată. Semestrul ăsta lucrurile nu merseseră pe cât de

fără probleme sperase Ashley. La începutul anului școlar, totul fusese perfect. Ashley's era cea mai tare gașcă din Școala Domnișoarei Gamble. Cele trei Ashley erau cele mai frumoase, cel mai bine îmbrăcate și cele mai temute fete din școală, iar Ashley era regina lor. Toată lumea fusese atât de invidioasă când ea pusese mâna pe Tri Fitzpatrick, cel mai drăguț băiat dintr-a șaptea de la Gregory Hall, care devenise primul ei iubit adevărat.

Dar apoi lucrurile începuseră s-o ia razna. Tri nu păruse niciodată în stare să se hotărască s-o sărute, iar în cele din urmă îi mărturisise că o prefera, de fapt, pe A.A. – Ashley Alioto, cea mai înaltă și mai sportivă dintre cele trei Ashley. Mă rog!

După aceea, o lăsase pe parvenita de Lauren Page să intre în grupul celor trei Ashley, de vreme ce ea le putea face să ajungă la reality-show-ul TV *Regina preadolescentelor*. Însă ăsta fusese un alt lucru ce începuse în favoarea celor trei Ashley, pentru ca dintr-odată să se dea peste cap. Tocmai când ea domina transmisiile și primea toate voturile, postul de televiziune oprise emisiunea. Să pierzi un iubit și un reality-show într-o singură săptămână ar fi pus la pământ moralul oricărei fete de vârsta ei, dar Ashley reușise să lase impresia că nici nu le observase.

Chiar dacă era, în prezent, singura din gașca Ashley's care nu avea un iubit. Lili se întâlnea cu Max, frumusețelul de la ora ei de conversație în limba franceză; A.A. se întâlnea cu Hunter, portarul roșcat și foarte sexy de la Gregory Hall, iar despre Lauren umbra vorba că avea nu unul, ci doi iubiți. Ashley scutura din cap și închise cu putere albumul, aproape vărsându-i ceasca de ceai a

mamei sale. Toată lumea cu un iubit, numai ea nu: cum de se întâmplase asta?

Și cel mai rău dintre toate era blogul ăla stupid, AshleyRank, pe care avocatul tatălui ei reușise, într-un târziu, să-l închidă. Vreo câteva aspirante la glorie dintr-a șasea îi făcuseră viața mizerabilă, declasând-o de pe locul întâi pe un tragic loc patru. Ofensa cea mai de neiertat: blogul încoronase o nouă regină – pe Ashley Li (mai cunoscută ca Lili) drept noua șefă a claselor a șaptea.

OK, da, Lili era cea mai bună prietenă a ei și erau devotate una celeilalte – dar, ce naiba! Lili era doar o imitatoare – întotdeauna își cumpăra o pereche de jeansi J Brand Love Story numai după ce îi vedea pe ai lui Ashley, întotdeauna se îndrăgostea numai de băieții pe care Ashley îi declarase adorabili, întotdeauna era cea dintâi care admira noile poșete ale lui Ashley.

Slavă Domnului că AshleyRank era istorie și Ashley spera că decesul lui torpilase definitiv ideea că ar fi putut *altcineva* decât Ashley să fie numărul unu. Petrecerea ei avea să le arate că era în vârful afacerii. Tot ce avea nevoie era un pic de cooperare din partea părinților. Și un buget uriaș pentru petrecere, bineînțeles.

Petrecerile Monei Mazur costau mai mult decât majoritatea nunților.

– Știi, scumpo, zise mama ei cu un zâmbet chinuit, zângănind lingurița când o așeză alături de ceașca de ceai. Mă întrebam dacă n-am putea veni într-altă zi ca să ne ocupăm de treaba asta. În momentul ăsta nu mă simt prea bine.

– Mamă! scânci Ashley. Ești sigură? Nu poți face un efort să mai rezști puțin?

Se uită îngrijorată la mama ei. În mod evident era ceva în neregulă cu Matilda, dar gândul unui părinte bolnav era prea înspăimântător. Ashley nu putea suferi când vreunul dintre părinții ei se îmbolnăvea și era bântuită de tot felul de scenarii de coșmar despre cum avea ea să rămână o biată orfană fără rude ori de câte ori se mai întâmpla.

În plus, ziua ei era practic mâine și nu era încă nimic plănuțit. De unde să știe ce toaletă să-și cumpere dacă nu se hotărâseră încă la o temă? O strănse de braț pe mama ei și speră că gestul îi va transmite cât de importantă era întâlnirea asta.

Noroc că Mona părea să fie de partea ei.

– Din nefericire, nu mai e destul timp să aranjăm toate aceste lucruri, doamnă Spencer, zise ea. Dar le putem stabili repede, da? Ashley, ai văzut ceva în albumul meu care să te inspire?

– Păi, da și nu, începu Ashley, dar se opri când aruncă o privire spre mama ei.

Matilda arăta într-adevăr rău. Fruntea îi era nădușită și ținea ochii strănși. Oh, Doamne. Avea să fie orfană, dată în plasament. Sau, mai rău, trimisă la singura rubedenie a familiei Spencer: mătușa Agnes cea țicnită, care locuia în Vermont cu două sute de oi și făcea brânză.

Ashley începu să-și exprime rapid ideile de îndată ce îi înmugureau în minte, doar-doar și-o alunga perspectiva înfiorătoare de a fi nevoită să trăiască printre animalele din stână.

– Mă gândeam la un soi de temă internațională...

– Eu mă gândeam la ceva mai potrivit cu vârsta, zise mama ei stins, de parcă era mult prea epuizată ca să continue, și iar închise ochii pentru o clipă.

– Cum ar fi ciroul, de pildă? sugeră Mona, cu fața senină. Cred c-ar merge foarte bine și cu spațiul. Aveți tavanele acelea drăguțe, ca de catedrală, perfecte pentru mersul pe sârmă. Am putea avea mașinării și atracții de carnaval în curte, înghițitori de flăcări pe catalige de-a lungul intrării...

Un circ?

Ashley se bosumflă. Nu voia ceva prea copilăresc. Totul suna ca o petrecere cu clovni care legau baloane, genul de chestii de care cele trei Ashley își bătuseră joc întotdeauna.

– Poate fi foarte sofisticat, îi explică Mona. Gândește-te la Cirque du Soleil.

– Da. Mama lui Ashley se ridică, nesigură pe picioare. Hai să mergem pe ideea asta. Trimiteți-mi planul și estimările...

– Asta e tot? izbucni Ashley.

Deci nu aveau să mai poarte niciun fel de discuții? Își încruciașă brațele peste piept și pufni enervată. Mai întâi, mama ei trebuise *târâtă* până aici, iar acum se năpustea pe ușă afară mai înainte să fi avut măcar o șansă de a discuta meniul temei ciroului, cum avea Ashley să-și facă marea intrare pe un scuter Vespa sau câți lei puteau aduce în casă. Totul era lăsat la voia întâmplării. Mă rog, a întâmplării și a Monei. Dar făcutul planurilor era jumătate din distracție!

– Îmi pare rău. Mama ei îi întinse Monei o mână fără vlagă. Pur și simplu nu mă simt prea... UEAAH!

Și în aceeași clipă, Matilda Spencer vomită peste tot, peste măsuța de cafea, ceașca ei de ceai și faimosul album negru al Monei, peste pantofii ei și peste covorașul din blană de oaie albă ca zăpada.

Totul era acoperit cu vomă verde, mucilaginoasă.

– Oh, Doamne! țipă Ashley, sărind în picioare. Mamă! Ți-e bine?

Se uită la mama ei, șocată de spaimă și dezgust. Sprintena Mona sărise de pe scaunelul ei și se ferise de-a fi împroșcată, dar pudelul Dorothy nu fusese la fel de norocos: tocmai țopăia pe-acolo când mama ei începuse să verse, iar acum șiroia de ceea ce arăta a terci de mază regurgitată.

Ashley, rămasă fără grai, o prinse de cot pe mama ei. Spera că era doar o toxinfecție alimentară și nu ceva mai grav. Nu ceva care să însemne că Ashley avea să-și ducă tot restul zilelor purtând pulovere de lână înțepătoare și mâncând oribilele fierturi pe care le gătea mătușa Agnes. Matilda stătea indoită în față, ținându-și cu o mână tremurătoare codița la spate. Mona arăta îngrijorată și foarte puțin îngrozită.

O-oo! Poate că asta avea să pună punct afacerii. Poate că Monei nu-i plăceau clienții care își vomitau prânzul peste tot decorul ei alb și negru, chiar dacă prânzul ăla era organic și preparat de un bucătar personal. Poate că avea să le arate ușa și să le vorbească de rău pe la toți organizatorii de petreceri din San Francisco.

Dar chiar și-n timp ce-și făcea griji pentru sănătatea mamei sale, Ashley nu se putu abține să nu se întrebe ce avea să însemne povestea asta pentru super aniversarea ei de treisprezece ani.